

ידיעון
הפקולטה
למדעי
הרוח
והחברה

אוגוסט 2023

הקריה האקדמית אונו
Ono Academic College

הקמפוס החדש שלנו בצומת סביון

תוכן עניינים

3	דברי פתיחה - ד"ר צח סלור
4	בדיקה - גזענות בדרך לקמפוס
6	שליחות - עוזרים לתיגראי
8	בסיכון - שומרי הסף
9	כנס - מחקר מבוסס אמנות
12	מסלול - פסיכודרמה
14	היכרות - יעל מזרחי
16	ספרה- טלב שגי

דבר המרצה

המנהיגים שאנו צריכים

בשנת 2009 כתב מייקל מאקובי את הספר "המנהיגים שאנו צריכים", בהמשך לשני מאמרים חשובים: האחד, "לעבר מדע של אופי חברתי", פנה לקהילת הפסיכואנליטיקאים והפסיכותראפיסטים; והשני, "מדוע אנשים הולכים אחרי מנהיג: כוחה של העברה (Transference)" נכתב עבור המנהיגות הכלכלית עסקית כמענה לאתגרים ביצירת מוטיבציה בקרב המונהגים.

מהם תכונותיו של המנהיג הנדרש לנו? כזה שמאחד, שלוקח על עצמו אחריות כלפי המונהגים, שרואה את התמונה הרחבה, מקשיב לדם ליבנו ומשרת את צרכי האזרח ללא אפליה של גזע, דת, מין ולאום. לא פחות חשוב מכך, הוא צריך לנקוט במנהיגות אדפטיבית (סתגלנית), המסוגלת לפעול בעולם של אי-ודאות ולא פחות חשוב – להכיר באי-ודאות ולהביט לה בעיניים.

כוחה של גישת המנהיגות ההסתגלנית, מצוי בכך שהיא מרחיבה את שדה הראיה וכלי ההשפעה שבידי המובילים ומסייעת להם בקידום רעיונות חדשים. לכן, היא מתבקשת אל מול אתגרים שלא מקבלים מענה ראוי במסגרת הארגונית הרגילה, קרי – בעיות ללא פתרון, בשונה מאתגרים טכניים שאיתם אנו מתמודדים בשגרה.

המנהיגות הזו, יודעת להודות שאנחנו נמצאים בתקופה לא ברורה, מול בעיות עולמיות של לאומניות חברתית, משברים כלכליים מורכבים, משבר אקלים שאינו רק נחלת המשוגעים לסביבה, וכמובן משבר אמון גדול בין האזרחים למנהיגות.

בשיחות עמוקות עם מגוון אוכלוסיות בחברה הישראלית בעת הזאת, עולה שוב ושוב המילה "פחד" – פחד מהלא נודע לעתיד ילדינו, פחד מעתיד המדינה ויותר מכל פחד מהאחר, מהצד השני שמנסה לכפות עליי את דעותיו.

בהתחשב בכל אלה, אנו צריכים לבנות ברמה הלאומית, אבל גם המקומית ובוודאי במערכות החינוך – מנהיגות המכבדת ומאמינה בכל חברי המדינה או הקהילה, וגם באלה שאינם חברים באותן קהילות. מנהיגות הפועלת ליצירת עולם יציב וצודק. מנהיגות אחראית שאינה נבנית מנרטיב של פחד ואימה, אלא מתקווה וחמלה.

לפני מספר שנים, בכניסתי לתפקיד משמעותי במערך החינוכי-טיפול, כתבתי שנפלה בחלקינו הזכות להיות נשות ואנשי חינוך וחברה. יש לנו זכות גדולה לעסוק בנפש האדם ובהובלת תהליכים חברתיים, להעניק הזדמנות שווה לכל ילדה וילד בישראל, לכל משפחה ללא הבדל דת, גזע, מין ומצב סוציאקונומי. יש לנו הזדמנות להעניק כוחות חדשים ולאפשר לחברינו במסע את האמונה הדרושה על מנת להשפיע על הסביבה הקרובה והרחוקה, ולייצר דור חדש של מנהיגות בקהילה.

במסלול לנוער במצבי סיכון, אנו פוגשים אנשי ונשות חינוך וטיפול ממגוון אסכולות כשכלולנו אופק זהה – למנוע נשירה מהחברה, להוות מקפצה לאוכלוסיות שקופות ולחזק את האמונה שניתן להעצים את אלה שהחליטו לבחור בדרך שונה ולאפשר להם לממש את ייעודם.

צח סלור, ראש מסלול נוער במצבי סיכון.

כולם כאן חווים גזענות

פרופיילינג, אפליה וגזענות במרחב הציבורי, בעסקים, אל מול המשטרה. פחד מפני לובשי מדים. תחושה שהחברה סוגרת עליהם. סטודנטים ערבים מהתואר הראשון בחינוך וחברה בדקו מה חווים חבריהם ביום-יום, וגם העלו הצעות לתיקון

"בכניסה למכללת ספיה, השומר עיכב אותי והגזים בבדיקה, בעוד הסטודנטים היהודים נכנסו בלי בעיה", סיפר אחד הנשאלים. "בחנות בגדים, ביקשתי עזרה מאחת העובדות והיא התעלמה ממני, אבל כשהייתי פנתה אליה היא מיד עזרה", סיפרה משיבה אחרת.

"אני מרגישה שבגלל שאני ערבייה ומדברת בערבית, מתנהגים אליי אחרת", סיכמה זאת אחת הנשאלות. "אני רואה את זה ברחוב, שמסתכלים עליי בצורה שונה ויש כאלה שמפחדים ממני. אני מדברת גם ערבית וגם עברית, וכשאני מדברת ערבית ברחוב, אני רואה שמסתכלים עליי בצורה שונה. בתחילת הלימודים באוניברסיטה, שכחתי את תעודת הזהות שלי בבית, והשומרים לא נתנו לי להיכנס. ממש אחרי נכנסה סטודנטית יהודייה, בלי שביקשו ממנה בכלל תעודת זהות".

מקרים נוספים, נגעו לאפליה הנוגעת ללבוש. "הגשתי מועמדות לעבודה במוסד יהודי, וקיבלו אותי בתנאי שאגיע לעבודה בלי חיג'אב", דיווחה אחת הנשאלות. משיבה אחרת שיתפה: "ביקשתי לעבוד בחנות בגדים בחופש. בראיון, המראיינת אמרה לי שיש לה כבר עובדת ערבייה ואם היא תקבל אותי – יהודים לא ירצו להיכנס לחנות, ולכן היא לא יכולה".

מקרי הגזענות שעליהם דיווחו הנשאלים, ובהם סטודנטים רבים בקריה האקדמית אונג, התרחשו כמעט בכל מקום: במרחב הציבורי, בחנויות, בכבישים, בדרך לקמפוס, לעתים גם במוסדות הלימוד. הם חוו אותה אל מול הממסד, גורמים עסקיים פרטיים וגם סתם אזרחים.

מרבית המשיבים לשאלונים של הסטודנטים, התייחסו לתופעה כגזירת גורל. "אני כבר רגיל לזה", ענה אחד הנשאלים. "מה אני כבר יכול לעשות?"

אתם קמים בבוקר, מתארגנים, יוצאים לקמפוס, חוזרים הביתה. לכאורה שגרה. עבור לא מעט סטודנטים, כמעט כל יום שכזה הוא אתגר – איך לעבור את היום מבלי להיתקל בגילויי גזענות ואפליה. במסגרת הקורס 'תפקיד המחנך', בדקו קבוצת סטודנטים בדואים מהתואר הראשון בחינוך וחברה, את הגזענות היומיומית שממנה סובלים הם וחבריהם.

בתחילה, ביקשו ממעל ל-100 נשאלים לדרג מ-1-10 את תחושותיהם בנושאים שונים. כך, הציון הממוצע שניתן לשאלה "עד כמה לתחושתך משטרת ישראל נוהגת בגזענות" היה 7.9 – כאשר בקרב הגברים הציון הממוצע היה 8.4. כלומר, מרבית הנשאלים חשו שהמשטרה נוהגת כלפיהם בגזענות. בשאלה "עד כמה אתה מפחד להיתקל בשוטר", נתנו הנשאלים בממוצע את הציון 8.2 – מפחדים מאוד (בקרב הגברים: 8.7).

"התוצאה הברורה של הפחד הזה, הוא שכאשר צעירים בדואים נתקלים בשוטר הם נוטים לברוח", אומר אחד הסטודנטים. "ברגע שהוא בורח, הוא הופך אוטומטית לחשוד בעיני השוטר. במקרה הטוב, זה נגמר במעצר ותיק פלילי על שום דבר. במקרה הרע, הוא יכול לחטוף כדור כמו שקרה ליעקב אבו-אלקיעאן".

הסטודנטים ביקשו מהנשאלים להשיב בכמה מקרי גזענות נתקלו עד היום, ומחצית מהנשאלים השיבו שחוו 5 מקרי גזענות ומעלה, כשהממוצע היה 4-2 מקרים. על השאלה עד כמה החברה הישראלית גזענית בעיניהם, נתנו הנשאלים בממוצע את הציון 7.8.

מבין שלל אירועי הגזענות, הנפוצים ביותר שעליהם דיווחו הסטודנטים וחבריהם היו פרופיילינג.

לסיום, ביקשו מהם הסטודנטים להשיב עד כמה הם אופטימיים או פסימיים בנוגע לעתיד המשותף, בכל הנוגע לגזענות. באופן מפתיע, לאור החוויות שחוו, רובם דווקא היו אופטימיים וחלקם גם הצהירו שהם פועלים או מתכוונים לפעול, על מנת למגר את התופעה.

"צריך להתחיל בחינוך נגד גזענות מגיל צעיר ולערב את כולם – הקהילה, ההורים והסביבה", סיכמה זאת אחת הסטודנטיות. "הממשלה צריכה להפעיל תוכניות רחבות וממושכות כדי למגר את התופעה. כדי לבנות חברה משותפת ושוויונית חייבים להתחיל במשהו קטן. כל אחד צריך ללמד את הילדים שלו לחיות באהבה ובשיתוף, וחשוב לתת גם בבתי הספר לגיטימציה למגוון הזהויות והתרבויות בחברה הישראלית".

עדיף לשתוק מאשר לעורר מהומה, שבגללה עוד יזמינו לי משטרה", ענה אחר.

בחוייתם של נשאלים רבים, הגזענות היא תוצאה של תחושות עליונות של הרוב כלפיהם, כמיעוט. "הם יודעים שאם הם יתנהגו כלפינו באפליה, זה בסדר ולא יקרה להם כלום", סיפר מ', סטודנט מאזור הדרום. "רוב האוכלוסייה באזור כאן יהודית, והם מרגישים שהם עליונים ואנחנו בתחתית".

עם זאת, מהראיונות התברר שגם בתוך החברה ממנה הם מגיעים, ישנם מקרי גזענות. כך, למשל, דיווחו צעירים וצעירות מקהילת הבדואים שצבע עורם שחור, על יחס משפיל שהם זוכים לו משכניהם, על אפליה בדיוור ובשירותים ועל הערות הנאמרות מאחורי גבם. אחרים, דיווחו על פערים מעמדיים בין ערבים לבדואים ולהפך, תלוי בקהילה.

"לפעמים קוראים לי 'פלאח' ככינוי גנאי", סיפר סטודנט מהדרום. "בגלל שאמא שלי ערבייה פלאחית, מהצפון". מראיין אחר סיפר: "שבטים בדואים מבדילים בין שבטים אחרים ומשפחות שונות, בהתאם למוצא".

הנשאלים סיפרו כי במרבית המקרים, החוויות שעברו גרמו להם לתחושות השפלה, פגעו באמון שלהם בקבוצת הרוב ובמדינה, וגם בתחושות שלהם בתוך הקהילה.

לתחושתם, בשנים האחרונות הפכה החברה הישראלית כולה לנזענית יותר. "אבל זה לא קשור רק אלינו כערבים", הסביר זאת אחד הסטודנטים. "יש כאן גזענות בין יהודים לערבים, בין לבנים לאתיופים, בין ישראלים לעולים מרוסיה ועוד. אני חושבת שכולם כאן חווים גזענות באופן כלשהו".

חסע למולדת מדממת

מרון טפרי, סטודנטית בשנה השנייה לתואר בחינוך ופעילה חברתית, חזרה לתיגראי המדממת ממלחמת האזרחים, שם מתגוררים אביה וחלק ממשפחתה. כעת היא מדווחת משם, ומבקשת לגייס סיוע למצב החירום במולדתה

"במשך שלוש שנים חייתי לרגע שבו אחזור לתיגראי. שלוש שנים בהן חייתי בחוסר ידיעה מוחלט על מצבם של בני משפחתי, חבריי, דיירי השכונה שלי. הדיווחים משם היו איזומים, ולימדו על פשעי מלחמה המבוצעים בידי אתיופיה וארתריאה באזרחי מחוז תגראי, ממנו הגעתי.

מאות אלפי אזרחים נרצחו במלחמה, ובהם בן דודי האהוב, טוולדה טפרי ז"ל. במשך שבועיים גופתו הייתה מוטלת ברחוב, נתונה לבעלי החיים. גם ארבעה מחברי הילדות שלי נרצחו באותה אכזריות, כאשר ניסו להימלט ולהציל את נפשותיהם.

במשך יותר משנה וחצי, עלתה תגראי באש. כפרים שלמים הופצצו מהאוויר וחייילים פשטו על כל כפר ועיירה, ופגעו בכל משפחה – על מנת להרוג.

במשך כל התקופה הזו, לא אפשרה אתיופיה להכניס כל סיוע הומניטרי. היא ניתקה את המחוז מתקשורת עם העולם, ומנעה אפילו מים ואוכל מהתושבים הגוועים ברעב.

הגעתי לתיגראי לפני כשלושה שבועות, מפוחדת ומתרגשת לפגוש שוב את משפחתי. לא ידעתי בדיוק מה יצפה לי והאם אפגוש את כולם ומה בכלל קורה ברחובות. המראות שנגלו לעיניי היו קשים: הדרכים מלאות במכוניות ואוטובוסים שעלו באש, האנשים רזים מאוד, ואין תעסוקה וחינוך עבור הצעירים.

באזור העיירה שירה, מקום הולדתי, פגשתי עשרות אלפי ילדים ונשים ברחובות. סביב לעיירה פזורים לפחות שישה מחנות עקורים, שם הם חיים בתנאי רעב מחפירים, ללא קורת גג חמה.

גם כעת, כשהמלחמה שכחה מעט, אין כמעט סיוע הומניטרי, גם לא בינלאומי.

הצטערתי לגלות שכמעט אין מתנדבים מחו"ל ואין סיוע מציל חיים עבור מיליוני התיגרנים – כמו אוכל, מים ותרופות. בשל כך מתים מדי יום עשרות אנשים, מרעב וממחלות. התקווה שלהם אט-אט גוועת.

במערב המדינה, עדיין מתנהלת המלחמה בעוז, תחת האש של צבאות אתיופיה ואריתראה. לשם גם אני איני יכולה להגיע. כאן, במקום שבו אני נמצאת כעת, ישנם אין ספור פצועים שאפילו לבית חולים אינם יכולים להגיע, וגם אם יגיעו – אין את התרופות והציוד לטפל בהם.

יש צורך בהרבה מאוד מתנדבים – רופאים ואנשי סיוע, מטפלים רגשיים שיטפלו בטראומות, אנשי חינוך, מנהיגים שיתנו כלים למקומיים, יסייעו להם להתחיל להחלים, לפרוח מחדש.

במהלך שהותי כאן, אל מול המראות הקשים, החלטתי לנסות לתרום את חלקי ולגייס כסף כדי לתמוך בילדים ונשים שאין להם עורף כלכלי או קהילתי. ביקשתי לגייס כסף לקניית קמח ומוצרים בסיסים לאכול, שמיכות לקראת החורף הקשה.

תגראי, מולדתי, היא מקום עם כל כך הרבה פוטנציאל – מהמקומות היפים ביותר בעולם. אל מול השתיקה הבינלאומית, התפקיד שלנו הוא לנסות להחזיר לה את התקווה, ולכל הפחות – את היכולת לחיות.

« לתרומות - לחצו כאן »

על המשמר

בשל העלייה בדיווחים על מקרים הקשורים באובדנות או במחשבות על פגיעה עצמית, נפתח במסלול נוער במצבי סיכון הליך הכשרה מפורט שיסייע לכלל הסטודנטים לזהות ולהתמודד עם מצבי מצוקה

להכשיר את כל הסטודנטים ולתת להם את הכלים לזיהוי ומניעת אובדנות.

את הסדנאות יעבירו צוות מנחות ההתנסות המעשית של המסלול, אשר יעברו הכשרה מקיפה על ידי היחידה למניעת אובדנות של משרד הבריאות, כחלק מתכנית 'שומרי הסף'.

בהכשרה ילמדו הסטודנטים לייצר חיבור רגשי, ירכשו ידע תאורטי וכלים מעשיים הכוללים גורמי סיכון, אוכלוסיות סיכון, זיהוי סימנים מחשידים ועוד. בוגרי ההכשרה יעברו סימולציות ותרגילים להטמעת הידע וחזיון תחושת המסוגלות לזהות סיכון לאובדנות, ולבצע את תפקיד 'שומרת הסף'.

על בניית התכנית והתאמתה אחראיים עוודה גנאים וליאת דביר מהמסלול לנוער במצבי סיכון, בשיתוף בכירים במשרד הבריאות ובהובלה של ד"ר צח סלור ופרופ' שירה ילון חימוביץ', דיקנית הסטודנטים וצוות הדיקנט. בעתיד הקרוב, אנו מתכננים להטמיע את התכנית לכלל הסטודנטים בקריה האקדמית אונו.

זכרו שאתם לא לבד. במקרה שאתם מרגישים מצוקה רגשית קשה, שלך או של מישהו ממכריך, ריכזנו כאן מידע כיצד ניתן לעזור ולהיעזר:

<https://www.gov.il/he/departments/guides/you-are-not-alone>

https://www.gov.il/he/departments/units/105_call_center

https://www.gov.il/he/departments/units/105_call_center

<https://www.eran.org.il/>

<https://www.gov.il/he/departments/news/30042021-03>

בחודשים האחרונים אנו עדים לעלייה גבוהה בדיווחים על מקרים הקשורים באובדנות, מחשבות אובדניות ופגיעה עצמית. הערכות מומחים מדברות על כך שהמשבר החברתי-כלכלי שבו אנו נמצאים יישאר לאורך זמן, מצב שכנראה יביא לאירועים נוספים הקשורים באובדנות.

לאחר פילוט מוצלח שהתקיים השנה, על מנת לתת מענה מותאם וכחלק מהאחריות החברתית והמקצועית של החוג לחינוך וחברה, אנו פותחים בשיתוף עם התכנית הלאומית למניעת אובדנות, בהליך הכשרה של שומרי סף לכלל הסטודנטים במסלול נוער במצבי סיכון.

כחלק מהתמודדות עם התופעה בחברה בכלל ובילדים, נוער וצעירים בפרט, יעברו הסטודנטים בשנה ג' הכשרה מקיפה הכוללת כלים לזהות אדם הנמצא בסיכון אובדני ולתת לו סיוע ראשוני.

על פי מודל ההתערבות של היחידה למניעת אובדנות, על כל אדם הנמצא במצוקה ובעל מחשבות אובדניות, יש להכשיר כ-1,000 אנשים שיעברו את ההכשרה ויהיו בעלי יכולת זיהוי מוקדם במטרה להציל את חייו, מפני שאלה יוכלו לזהות את המצוקה בנקודות שונות ובשלב שונים.

מסלול נוער במצבי סיכון בלימודי חינוך וחברה הוא מהגדולים והטובים בארץ. לומדים בו מעל 2,500 סטודנטים מכל המגזרים בכל רחבי הארץ, והוא מהווה דוגמה לחיים משותפים ומיישם בפועל אקדמיה-חברתית-יישומית.

כחלק מתפיסת המסלול כלימודים המכשירים את עובדי הנוער הטובים בארץ, המשתלבים בהמשך ביחידות לקידום נוער, פנימיות טיפוליות ועוד, החלטנו לחבור למשרד הבריאות, ליחידה למניעת אובדנות,

חוקרים באומנות

בכנס על מחקר מבוסס אומנות, הציגו הסטודנטים במסלול לתואר שני באמצעות טיפול באומנויות – אומנות חזותית עבודות המציגות את המחקרים מחיי היום-יום

"חומות חימר" – ביטויים של מעשה מגונה באומנות. מציגות: עדן תמם וטל כרמי (מנחה: ד"ר דנה שחם).

בובות וודו מבטון – ייצוגי גוף נשי בחומרי בנייה. מציגות: מרח חסן, תרפיניה סחניני, פרח רחמים (מנחה: ד"ר דפנה ליבר).

תיאור דימוי הגוף בקרב נשים בחברה הערבית דרך השימוש בחימר. מציגות: חדיגה אבו צעלוק, נאיפה אבו טריף (מנחה: ד"ר נגה אריאל-גלאור).

קולאז' מטאפורי ככלי לביטוי הנרטיב האישי של נשים צעירות בנות +18, בחברה הערבית, אשר אביהן נרצח. מציגות: נוסיבה מחאג'נה, ואלא גזאוי (מנחה: גב' נורית וולק).

המעבר משנה א' לשנה ב' בקרב סטודנטיות לטיפול באומנות ביצירת דימוי מדרגות. מציגות: אפרת זולטה, נידא חמדוני, ומייסא נאסר (מנחה: ד"ר מיכל לב).

ביום שלישי, ה-20 ביוני 2023, קיימנו כנס מחקר מבוסס אומנות, בו לקחו חלק סטודנטים שנה ב' במסלול לתואר שני בטיפול באמצעות אומנויות – אומנות חזותית. לאורך השנה חקרו הסטודנטים נושאים שונים הקשורים לטיפול באומנות, ובסוף השנה הציגו את עבודתם במסגרת כנס המחקר. במליאה הוצגו המחקרים-מיצגים הבאים:

השפעת רשתות חברתיות על תפיסת דימוי גוף בקרב נערות בגיל ההתבגרות דרך יצירה בחימר. מציגות: דועאא אבו ליל, אפנאן עמארנה, סוגוד מרעי (מנחה: ד"ר תמי יגורי).

חוויית התמיכה בחייהן האישיים של סטודנטיות לטיפול באומנות בשנה ב' בעקבות לימודי מקצוע טיפולי על ידי יצירת דימוי בצבעי גואש. מציגים: רותם מנטין, גאיה אנדי (מנחה: ד"ר גל אברמובסקי).

"אמא, מה את מציירת?" – הערכת יחסי אם ובת בעת הכנת ציור משותף במרחב המציאות המדומה (VR). מציגה: איה ברנהרד – רבסקי (מנחה: ד"ר ליאת שמרי-זאבי).

אין תחושה טובה יותר ומלאה באושר

לירון ראובן, בוגרת התואר השני בטיפול באמצעות אומנויות – טיפול בפסיכודרמה, משתפת בחוויותיה מהלימודים ותוצאותיהן: הקליניקה שפתחה, והיכולת שלה לשנות חיים של מטופלים

"מיד בתום הלימודים השתלבתי במכון פרטי, לצד הנחיית פסיכודרמה בקבוצות שאיתן עבדתי בבית אקשטיין. צברתי ניסיון ובהמשך דרכי השתלבתי בעוד מכונים פרטיים ובמשרד החינוך. כיום אני עובדת במשרד החינוך, בבית ספר בבקרים, ואחר הצהריים בקליניקה הפרטית שלי.

פתיחת הקליניקה, הייתה עבורי חלום שהתגשם. הגיוון בעשייה שלי מאפשר לי להביא לידי ביטוי את אותם הכלים שקבלתי, הן בעבודתי בקליניקה והן בעבודה עם הקבוצות."

"אני מאושרת מהאפשרות שלי להיות משמעותית, לחולל שינוי עמוק ואמיתי. טוב לי כשאני רואה ילדים שהתחלתי טיפול איתם, ואחרי תקופה השינוי ניכר, איך הם היו בתחילת השנה ואיך בסופה, כיף לי לקום בבוקר לעוד יום של עשייה."

"אני שמחה שבחברתי את תחום הטיפול בפסיכודרמה מכמה סיבות, גם כי אני מאוד אוהבת את עולמות התיאטרון, גם כי היא מאפשרת חיבור מהותי לכל מיני דמויות בתוכנו, ובעיקר בגלל האפשרות לצאת מההתבוננות האישית להתבוננות הרבה יותר רחבה, התבוננות המאפשרת לנסות להבין את האחר על ידי כניסה לנעליים שלו. להתבונן על משברים וקונפליקטים מתוך ראייה רחבה, מתוך מעבר בין דמות אחת לאחרת, מאפשר שינוי אמיתי ועמוק.

אחד הרגעים המרגשים שלי היה בקבוצה של ניצולי שואה איתם עבדתי בתרגיל שבמסגרתו אחד הניצולים עבד על תחושות הכעס שלו מול האלוהות. הוא ישב וסיפר את כל מה שעל ליבו אל מול כיסא ריק, ושיתף אותי בהקלה ותחושת הפיוס שחווה אחרי. אין תחושה טובה יותר ומלאה בשלמות פנימית ואושר, מאשר רגע כזה שבו את יודעת שחוללת שינוי בחיי אדם."

התואר השני בטיפול באמצעות אומנויות – טיפול בפסיכודרמה, מאפשר מגוון רחב של אפשרויות עבודה, עם אוכלוסיות שונות ומגוונות. הפסיכודרמה מבוססת על הרעיון שניתן לשנות את ראיית האדם והחווייה האישית שלו על ידי מעבר מהתבוננות וצפייה להשתתפות פעילה. הטיפול מבוסס על כלים מעולם התיאטרון, והוא מתבצע במפגשים פרטניים או בקבוצות.

המפגש הטיפולי הפסיכודרמטי מתחולל כולו כאן ועכשיו, תוך כדי פעולה, ובו ניתן לעבד טראומות, קשיים, קונפליקטים ביחסים בינאישיים, משברים ואתגרים, ובכך לא רק לחוות מחדש אירוע, אלא לעזור למטופלים לפתח נקודות מבט חדשות בנוגע לטראומות שהשפיעו על חייהם בסביבה בטוחה ותומכת.

אל התואר השני בפסיכודרמה מגיעים סטודנטים רבים בשאיפה ללמוד מקצוע מבוקש, מלווה בתחושת שליחות ומימוש עצמי ותרומה משמעותית ליחיד ולחברה. הטיפול באמצעות פסיכודרמה פותח בתום לימודיהם דלתות לעבודה עם יחידים, קבוצות וארגונים.

תהליך הלימודים שעוברים הסטודנטים, הוא מסע אישי מעמיק ורחב ובו הם חווים קודם כל על עצמם – מרחב צמיחה אישי והבנה עמוקה את כוחה של הפסיכודרמה לחולל שינוי חיובי וריפוי בחיי אנשים.

נפגשנו עם המטפלת לירון ראובן, בוגרת התואר, שעשתה אותנו בתהליך האישי המרגש אותו עברה. "סיימתי את התואר ב-2017, ונחשפתי להרבה מאוד מקומות עבודה שבהם אוכל להשתלב", היא מספרת. "בחרתי לשלב גם את הטיפול הפרטני וגם את העבודה הקבוצתית. במהלך הלימודים קיבלנו כלים רבים. בנוסף לכלי הפסיכודרמה, קיבלנו גם כלים בהנחיית קבוצות, הנחית הורים, סי-בי-טי ועוד. המרצים היו מצוינים, מכילים, עם הרבה שנות ניסיון בשטח, מכל אחד מהם לקחתי משהו לבניית הזהות שלי כמטפלת."

חינוך מתחיל מהבית...

מוכר לגמול
ומלגות
יום אחד
בשבוע

תואר M.A בחינוך במתכונת היברידית

שנה וסמסטר של מסלול חדשני ומרתק. עם גמישות כלו"ז שלך

תחומי התמחות:

חינוך מיוחד חינוך הגיל הרך תקשוב ולמידה

ניהול וארגון מערכות חינוך ספורט

מתחילים באוקטובר - לפרטים לחצו כאן <<

כל אישה יכולה להגשים את עצמה

עם 11 ילדים, 11 נכדים ותפקיד תובעני במשרד נציב שירות המדינה, מצאה **יעל מזרחי** זמן גם להתחיל ללמוד לתואר ראשון בחוג לחינוך וחברה בקריה האקדמית אונו. לאחרונה היא קיבלה את אות מצטיינת הנציב. ברכות!

נכון שיש לי את 'האוניברסיטה של החיים', אבל שאפתי לאוניברסיטה של המל"ג."

"פתאום זה היכה בי, שאין לי בלו"ז מקום ליעל, עד שהחלטתי אחרת. נעים מאד, אני יעל מזרחי אמא ל11 ילדים, סבתא ל11 נכדים, ראש לשכת הנציב, אה! וסטודנטית שנה א' לתואר ראשון בחינוך וחברה, הקריה האקדמית אונו."

בשיחה איתנו, שיתפה יעל בחוויות מספסל הלימודים ומרגעים יקרים בדרכה. "אני כל כך מאושרת להיות חלק מקבוצה כל כך מיוחדת", היא מספרת. "אנו קבוצה של בוגרות בית יעקב, בנות 20 לצד אימהות וסבתות כמוני, כולן בקבוצה אחת, רוכשות השכלה ממיטב המרצות בישראל, מכל אחת מהן אני לומדת ומקבלת השראה גדולה."

"בלימודים אני נחשפת לכלים רבים, תאורטיים ומעשיים. בלימודי עם ד"ר טלי לבני, כותבת וחוקרת ספרות, למדתי לזקק את הזהות הפמיניסטית שבי. מרצה נוספת שחשוב לי לציין את שמה היא ד"ר טליה שגיב, אשר מעבירה קורס ב'מבוא לסוציולוגיה', וכל שיעור איתה הוא דיון עומק ברוח טובה. היא מבינה את שפת הכיתה בצורה מדהימה, מלאת ידע וחכמת הלב."

קורס נוסף שחשוב לי לציין, הוא 'יזמות חברתית' של אפרת גבעתי, ובו קבלתי כלים והכוונה ישירה לבנייה ופיתוח יוזמה חברתית חשובה שלי. אפרת זיקקה לי את הרעיון וסייעה לי לבנות אותו על פי שלבים עד להפיכתו למיזם הקורם עור וגידים. המיזם 'קפה הפוך בבית של יעל' הוא חלום שמתגשם, לחבר חיבורים בין נשים בחברה הישראלית."

"אין באמת דבר העומד בפני הרצון", זוהי לא קלישאה אלא דרך חשיבה של ממש המובילה אנשים להצליח להגשים כל יעד או חלום, לא משנה מה האתגרים בדרך. סיפורה של יעל מזרחי, סטודנטית לתואר ראשון בחינוך וחברה – נוער במצבי סיכון, מוכיח שהשמיים הם באמת הגבוה."

יעל היא ראש לשכתו של פרופ' דניאל הרשקוביץ, נציב שירות המדינה, פעילה חברתית, אשת אשכולות, אם ל-11 ילדים וסבתא ל-11 נכדים, בין עבודתה התובענית לזמן שהיא מקדישה למשפחתה האהובה, היא החליטה להגשים חלום ולהצטרף ללימודים בתואר ראשון בחינוך וחברה.

בשיתוף מרגש שחלקה ברשת הפייסבוק היא כתבה: "תגידו יפה מזל טוב! סטודנטית לתואר ראשון בחינוך וחברה – הקריה האקדמית אונו. יש לי את כל הסיבות המוצדקות למה רק עכשיו ולא לפני 30 שנה. כל ימי התיכון ולאחריהם נאלצתי לצאת לפרנסתי. היום, כשאני לומדת על נוער בסיכון, אני יודעת שנמנית תחת האוכלוסייה הזאת."

"בהמשך נישואי בוסר, משפחה, 11 ילדים שצריך לפרנס, וסירים שצריך להעמיד וכל זאת יחד עם הזכות לשרת את המדינה האהובה שלי לצדו של פרופ' הרשקוביץ, נציב שירות המדינה, איש אקדמיה, אחד מענקי הרוח והלב. בתוכי עלה רצון עמוק, להתפתח, ללמוד, להעמיק את הידע שלי."

"לצד השאיפה שיהיה לי טייטל שאוכל להתגאות בו, דווקא כחרדית רציתי להוכיח לעולם שזה אפשרי."

ספרי קצת על המיזם.

"הפרויקט נולד לחבר בינינו, חילונים לחרדים, ולהפוך רגשות של ריחוק, קיטוב ושנאה, לרגשות של הבנה ושל הכלה. המיזם נערך באמצעות מפגשי שיח בבית שלי או בבתים מארחים אחרים. המפגשים מאפשרים שיחה בלתי אמצעית שבה יהיה ניתן להעלות נושאים קשים, לשמוע את עמדת ותחושת הצד השני – וביחד להחליק את ההדורים, או לפחות ליצור הבנה וקירבה".

החזון מאחורי הפרויקט שאותו יצרה יעל הוא חיבור וקירוב לבבות בין המשתתפים. על עשייתה של יעל ניתן ללמוד עוד בסדרת הדוקו בכאן 11 'ניפגש שוב'.

"אני מאושרת על ההכשרות הנפלאות שבחרתי להתמחות בהן, בנושא נוער בסיכון, תחום בו אני חולמת להשתלב בהמשך דרכי", היא אומרת. "אני שמחה ומאושרת ומודה על כך שבחרתי גם בי, ומאמינה כי כל אישה יכולה להגשים את עצמה וללכת אחרי קולה הפנימי".

יעל

המלצה: ספר

בקובץ הסיפורים 'אתם המציאות עכשיו', חושפת ד"ר טליה שגיב עולם ייחודי, של מסעות אנושיים ומתחים וקשרים בקיום האנושי

טליה שגיב אתם המציאות עכשיו

« לרכישה לחצו כאן »

"שעון הימים נעצר. זוהר אחזה בספל הקפה ועלעלה בלוח השנה הגדול. התאריכים שהיו, זלגו מהלוח והתאדו. פעם היו ארבעה שיאים לכל שנה – בחורף היא תפרה תחפושת מדהימה לעידו, באביב היא ארגנה את יום ההולדת שלו. בכל קיץ רון לקח אותה לאירופה, רק שניהם, לכבוד יום הנישואים. בסתיו היא אירחה את כולם לארוחת ראש השנה. ארבעה תאריכים, ארבע רוחות השמיים שלה, כמו מחוגים על שעון".

הטקסט היפיפה הזה הוא חלק מספרה של ד"ר טליה שגיב, 'אתם המציאות עכשיו', המספר את סיפורן של חמש דמויות שכל אחת מהן עומדת על קו הזינוק הפרטי שלה: מורה להיסטוריה שממתין לבשורה רעה או טובה, גנבת ממולחת שעומדת לבצע גניבה שאין כמותה, צעירה שפוגשת ברחוב את הכפילה שלה, אישה שמשפחתה מתפרקת ערב הגיוס של בנה וגבר שנאלץ להתמודד עם פרשה אפלה במשרד.

קובץ הסיפורים חושף עולמות פנימיים דחוסים, זרים ומוכרים בו זמנית. הדמויות – כל אחת ומסעה – נעות הלך ושוב בין השבור לבין השלם. רגשות הכאב, הזעם, התקווה, האשליה, החולשה והנקמה – מאפשרים לנו לבחון מחדש את המתחים והקשרים של הקיום האנושי. בעדינות ובהומור משרטט טליה שגיב את חוסר השקט שמניע את הדמויות אל עבר גורלן. זהו קובץ סיפורים מקורי וסוחף, המפעים במבט הכן שלו אל נבכי הנפש.

זהו ספרה השלישי של טליה שגיב. קדמו לו 'הללויה ומרמלדה' (הוצאת ידיעות ספרים) וספר העיון 'חצי חצי' (הוצאת הקיבוץ המאוחד, סדרת קו אדום).

” כל כך נהניתי מהתואר
שרק בסיומו הבנתי
כמה למדתי על עצמי.
ועל היכולות שלי. ”

תואר שני בחברה
ואמנויות + תעודה
בהנחיית קבוצות

- ◀ מסלול מרתק, חוויית לימודים יוצאת דופן.
- ◀ תמהיל אנושי מגוון, סדנאות, סיורים ושילוב אמנויות.
- ◀ הנחיית קבוצות - מקצוע מבוקש.
- ◀ אפשרות לשילוב עבודה ולימודים - יום לימודים אחד בשבוע, בוקר או ערב.
- ◀ למידה בקבוצות קטנות ואינטימיות באווירה אישית ומטפחת.

מתחילים באוקטובר
לפרטים לחצו כאן <<

התואר מזכה בשעות פיתוח מקצועי ב"אופק חדש", לזכאות מקרן ידע ולהחזרי שכ"ל ממשרד החינוך.

הקריה האקדמית אונו

Ono Academic College

טל' 03-5311888 | www.ono.ac.il | info@ono.ac.il

[מוזמנים לבקר בעמוד הפקולטה שלנו](#)